



Vesuv under Udbrudet den 26de April 1872. Efter et Originalfotograf.

givne lige fra Victor Emanuel til den fattigste Bonde; men jeg skal ikke glemme det Ansigt han satte op, og de mærkværdige Bevægelser, hvormed han ledsagede sin Forklaring. Der blev for nogle Maaneder siden i Rom slaet en neapolitansk Kok ihjel under et Gadespektakel, og da der ved denne Feide tilfældigvis var et Par pavelige Gensdarmere, om hvilke det med en fjern Mulighed kunde forudsættes, at de maaskee havde været med til at give ham et Knivstik, blev Kokken proklameret som Martyr for Italiens Uafhængighed og »de Sortes« Ugudelighed, og en Comitee sammentraadte for at aabne en Subskription for Enken og yde hende fri Proces. Der indkom ogsaa 2000 Francs, en ret anseelig Sum for en Mand, der kun har gjort Klammeri paa Gaden; men da den sørgende Enke skulde modtage sin med Længsel imødesete Part, var der kun to Francs og fem og tyve Centimer tilbage; Resten var gaaet til Administrationsomkostninger, Avertissementer og til Lønning for den valgte Sagfører. Det var omtrent Meningen af vor gjæve Vetturins lange Forklaring, at der vilde tilfalde Beboerne i Massa og S. Sebastiano et lignende Beløb. Foreløbigt havde man nedsat en Commission, der atter havde udvalgt en Comitee, som havde dannet et Udvalg til at discutere Lønningen for de Taxationsmænd, som skulde bestemme Skadens Størrelse, naar Landmaalerne havde endt deres foreløbige Arbejder — Kortenes Regulering. Nu forstod jeg bedre de sørgmodige Ansigter og Mændenes trodsige Blikke!

Veien gjorde en Svingning, vi kørte over en Bro, en Hulvei aabnede sig til Venstre, og i de dybe Kløfter saae vi som en sort, jernhaard, stivnet Flod, de golde Lavamasser titte frem. Allerede troede vi os ved Maalet; men Kudskene knaldede med Pidsken og jog paa de dampende Heste, idet han ligegyldig bemærkede, at det var den gamle Lava, Lavaen fra 1855, som man høiere oppe havde ledet ned i en i Jordan gravet Fordybning, som imidlertid ikke havde været stor nok til at modtage de flydende Masser, som Bjerget dengang kastede fra sig. Veien var nu lagt tværs over den gamle Lavastrom, der i mørke uhyggelige Snoninger tabte sig dybt nede paa den anden Side af Broen. Rask gik det atter fremad i en umaadelig Hede, en blændende Sol og Støvmasser, der truede med at udviske selv de blinkende Krystalfarver paa

Bunden af Vognen. Da saae vi et Individ komme farende, Gud maa vide, hvorfra; men fast hængte han sig ved Vogn døren, og rask galopperede han hen ad Landeveien, idet han svang sin røde Hue under en Strøm af Ord, som ingen Dødelig formaade at fatte. Forgjeves forsikkrede vi ham om, at vi ikke havde en Soldo mere tilbage, forgjeves forklarede vi ham, at vi havde kjøbt Krystaller og Lavaslakker i det Uendelige — han sprang afsted som en Kakkerlak, gestikulerede som en Abe, snakkede som en Papegøje, og vendte saa midt i Solheden, Støvet og Farten nogle Møller hen ad Landeveien og erklærede derpaa kobberrød i Ansigtet, at han stod til Herskabernes allerbehageligste Tjeneste. Allerede var jeg nær ved at tabe Taalmodigheden og paa en noget ublid Maade vise ham tilbage fra Vognen, da denne pludselig standsede og Støvskyerne lagde sig. Individet med Huen blev mere forstaaeligt, og nu viste det sig, at han var ansat som et Slags privilegeret Fører, men at han desuagtet for at undgaae vindesyge Concurrenters lave Bestræbelser havde nedsat sig midt paa Landeveien, saadan en god Fjerdingsvei udenfor Byen. Der var naturligvis kun een Mening om, at vi burde beholde ham — et saadant Concursløb var i Sandhed ærligt de to Francs værd, som han forlangte.

Vi saae os omkring, og Alt eftersom de tætte Støvskyer begyndte at lægge sig, traadte Omgivelserne mere klart og bestemt frem. Vi stod i en af disse snevre, smalle Gyder, som ere saa eiedommelige for de syditalienske Byer, hvad enten de ere store eller smaa. Foroven en lille Spalte mørkeblaa Himmel, forneden fattige Boder, og midt imellem Himmel og Jord lurvede Pjalter, der vare hængte op for at tørres, nysgjerrige Ansigter og spændende Blikke, som lurede paa at komme til at tørre os.

Frem mylrede de fra trange Sidesmøger, op ad mærkelige Kjælderhalse, ned ad steile Stentrapper og ud af forborgne, halvt tilspigrede Døre — Alle vilde sælge, vise frem og føre os omkring, saa at selv Individet med Huen tabte Taalmodigheden og paa en høist ublid Maade begyndte at føle sine Landsmænd paa Maven for at erfare om de havde spist til Middag. Herover opstod der en Skrigen og Skraalen, en Banden og Sværgeren, en Knyttens Hænderne og en Rækken Fingrene iveiret, Altsammen forenet med en Strøm af Udraab, Tilraab og An-

raab, som sikkert maatte sætte et Par Hundrede Djævle og Helgene i travl Bevægelse. Da fik Individet med Huen en lysende Idee. Med den ene Haand puffede han nogle af de mest Nærgaaende tilside, med den anden aabnede han en Kjælderlem lige for vore Fødder, og ved Trykket af den os omgivende Masse glede vi, næsten uden at vide hvordan, lempeligt ned i Jordens Skjød, hvorpaa det lød, som om den tiloversblevne Mængde i hævn-gjerrigt Raseri som en sluttet Masse væltede sig ovenpaa os udenfor Kjælderlemmen. Vi vare komne ned i et af de store Vinoplager, der hørte til et Osteri der i Gaden, og nu dukkede vi ad en anden, snever, fugtig og mørk Kjældergang atter op til Dagens Lys. Hvilket forunderligt Syn! Her ude i Osteriets Gaard, hvor for kort Tid siden glade Gjester havde samlet sig under det lysegrønne Løvtag for at lytte til den vandrende Mandolin-spiller og nyde et godt Glas Vin til en duftende Macaroni, her laa nu Alt i Grus og Brokker. Vinløvtaget var skrumpet sammen, Bænke og Borde forvandlede til Kul; thi Osteriets ene Mur havde ikke modstaaet Trykket af den halvstærkede Lavamasse. Gjennem en favnebred Spalte vare Dæmonerne fra Bjerget skredne ind i den lystige Gildesal, og nu laae de som sære, sorte Kobolte paa Gulvet, forstenede i Sollyset.

(Fortsættes i Tillegget.)

Gaade.

Tænk paa et Blad, som Mange tog i Haanden,
De Sidste og det Første Du da har;
Og vil Du strax befries for Gjetningsvaanden,
Det Første og de Sidste blive var,
Med andre Ord det Hele, Du et lille
Complex af Blade Dig for Øie stille!

s-r.

Opløsning paa Gaaden i Nr. 677:

Braadsø.

Opløst af: Den utrættelige Knuser i H., AKI, Mester Erik, Wilka, 97.
Opløst som „Lynild“ af Louis Cosmos, Mads.

Udgivet af Forlagsbureauet i København.